

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **B. F. K.**,
nar.,
státní příslušnost: Kamerunská republika,

zastoupena JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. OAM-834/ZA-ZA11-K03-2018,

takto :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

Shodu s prvopisem povrzuje T. V.

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se jí podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochrana neuděluje.
2. V žalobě namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, má za to, že žalovaný nesprávně hodnotil otázku existence vážné újmy, která jí hrozí při návratu do domovského státu. Podle žalobkyně je v jejím případě dán důvod dle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť v rámci pobytu v domovském státě byla pronásledována z důvodu své sexuální orientace a s tím souvisejících aktivit. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z komparace výpovědí žalobkyně z roku 2007 s tou nynější, přičemž se pozastavuje nad tím, že v první žádosti žalobkyně neakcentovala svoji homosexuální orientaci a omezila se na uvedení skutečností spojených s jejími aktivitami v rámci boje proti ženské obřízce. K tomuto žalobkyně vypověděla, že v prvním řízení nečelila dotazům stran své sexuální orientace, domnívala se, že její příslušnost k lesbické komunitě je zjevná již z toho, že se podílela na agitaci ve prospěch této komunity a bojovala proti ženské obřízce. Dle žalobkyně nelze podanou žádost zamítnout toliko s odkazem na rozdílnost dvou výpovědí, které od sebe dělí cca 11 let, a to tím spíše, že se výpovědi v podstatných bodech shodují. Smysl ženské obřízky není hygienického rázu, nýbrž má za cíl připravit ženu o sexuální prožitky, tudíž nejvíce dopadá na příslušnice lesbické komunity. Pokud žalobkyně stavěla ve své první výpovědi zejména na své agitaci proti ženské obřízce, mohla se s ohledem na znalost kamerunských poměrů legitimně domnívat, že se tímto zároveň přihlásila k homosexuální orientaci. Pokud v rámci druhé žádosti akceptovala svoji sexuální orientaci a útlak s tím spojený, toto si nijak neprotiřečí a její výpovědi jsou kompatibilní. Žalovaný nepostupoval dle § 3 správního řádu a nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, nezabýval se těžištěm prezentované argumentace, namísto toho vycházel spíše z výpovědi učiněné v roce 2007, která se omezovala na aktivity související s ženskou obřízkou. Pokud správní orgán přiznává, že je propagace práv homosexuálů v Kamerunu trestná, zatímco politika státu se vymezuje proti ženským obřízkám, přičemž žalobkyně si zakládá na své sexuální orientaci, nelze argumentaci odmítnout toliko s tím, že se v prvním vedeném řízení žalobkyně vyjádřila úspornějším způsobem.
3. Rozdílnost azylových verzí může indikovat nedůvěryhodnost osoby žadatele a jím uváděného příběhu, nezabývá ale správní orgán povinnosti vypořádat se s verzí poskytnutou v rámci vedeného řízení. Napadené rozhodnutí se však opakovaně přiklání toliko k verzi z roku 2007 a opomíjí se vypořádat s důsledky, které by žalobkyni mohlo přinést vycestování do domovského státu s ohledem na její sexuální orientaci. Žalobkyně v mezidobí mezi podanými žádostmi navázala vztah s mužem, z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by se správní orgán blíže vypořádal s tímto tématem, nezjišťoval povahu vztahu, ani jak koresponduje s deklarovanou homosexuální orientací. Dle napadeného rozhodnutí žalobkyně nečelila žádným potížím s vycestováním (str. 9), kde bez problémů vycestovala pod svoji identitou, zatímco na str. 8 uvádí, že žalobkyně použila falešnou identitu a dle svých tvrzení cestovala v přestrojení.
4. Dle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí porušuje § 68 odst. 3 správního řádu, pokud chybně interpretuje její výpověď a pozastavuje se nad tím, že zdůraznila své aktivity v rámci organizace IPP, která dle žalovaného neexistuje, byť žalobkyně uvedla, že se jednalo o připravovanou organizaci. Provedeným dokazováním bylo postaveno na jisto, že je v domovském státě žalobkyně trestné realizovat homosexuální vztah a propagovat tuto

sexuální orientaci. Skutečnost, že se žalobkyně dopustila právě takového jednání, nevyplývá toliko z její vlastní výpovědi, ale i z písemného vyjádření tamního právního zástupce, které ve vztahu k prezentovanému azylovému příběhu nevykazuje zásadní nesrovnalosti, svědek potvrzuje, že žadatelka má takovouto orientaci a že se k ní při pobytu v Kamerunu aktivně hlásila, v důsledku čehož je vůči ní uplatňován zatykač. Ačkoliv je pravdou, že od dob vyšetřování žalobkyně již uplynula poměrně dlouhá doba, tak z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by správní orgán dospěl k závěru, že je protiprávní jednání žalobkyně již promlčeno, přičemž i pokud by již vůči ní nebyl uplatňován zatykácký rozkaz, tak je zjevné, že by při životě v domovském státu zastávala stejné hodnoty a postoje jako v době před vycestováním, tudíž by pro ni byly trestněprávní důsledky stále aktuální.

5. Žalobkyně se domnívá, že pokud je v jejím domovském státě homosexuální orientace trestná a ona se hlásí právě k takovéto sexuální orientaci, je zapotřebí klást důraz nikoliv na nedostatky výpovědi, které mohou být způsobeny mimo jiné i plynutím času, nýbrž na to, zdali žalobkyně takovouto sexuální orientaci má či nikoliv, přičemž z provedeného dokazování nevyplývá, že by žalobkyně nebyla homosexuálně orientována. Pokud se v rámci první žádosti soustředila především na akcentování svých aktivit souvisejících s bojem proti ženské obrízce a s ohledem na kamerunské poměry předpokládala, že z toho vyplývá její orientace, tak si nijak neprotiřečí, pokud vedle těchto aktivit nyní vyzdvihuje i svoji sexuální orientaci, kvůli které by čelila trestní represí. Pokud žalovaná uvádí, že žalobkyně měla využít nejprve možností vnitrostátní ochrany, tak je toto doporučení nemístné, neboť za situace, kdy jsou takovéto postoje trestné, a to nejen s pohledu sexuální orientace, ale i propagace, by kontakt s tamní policií žalobkyni nezabezpečil žádnou ochranu, neboť jí hrozí nebezpečí nejen ze strany obyvatelstva, nýbrž i státu. Správní orgán se chybně vypořádal s provedenými důkazy, nezabýval se otázkou sexuální orientace žalobkyně a z toho plynoucích důsledků, nekonfrontoval ji se vztahy, které v minulosti navazovala s muži, toto téma opustil a nahradil komparací dvou azylových výpovědí, které se sice zcela neshodují, nicméně z tohoto nelze vyvodit závěry o nedůvěryhodnosti žalobkyně, natož závěr o tom, že je heterosexuální orientace a žádná perzekuce v domovském státě jí nehrozí.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že považuje výpověď žalobkyně za celkově nevěrohodnou a nenalezl důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Při posouzení aktuální výpovědi vycházel i z obsahu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný měl již v rozhodnutí o první žádosti závažné pochybnosti o pravdivosti výpovědi žalobkyně, resp. skutečných důvodech opuštění Kamerunu, a to na základě zjištěných rozporů mezi výpověďmi žalobkyně a informacemi sdělenými zastupitelským úřadem ČR v Abui, žalobkyně potvrdila, že neměla se státními orgány své vlasti naprosto žádné potíže, nečelila trestnímu stíhání, neuvedla žádné skutečnosti, pro které by se měla stát terčem zájmu kamerunské policie; naopak dokonce sdělila, že ta by jí mohla v její situaci ohrožení soukromými osobami pomoci, ale zvolila jiný postup. O své homosexuální orientaci, znásilnění otcem její dcery, jakož i boji za její uznání ve společnosti a především pak z toho plynoucích vážných problémů, vůbec nehovořila. Občané, kteří prováděli osvětu proti ženské obrízce, měli a mají podporu kamerunských úřadů. Žalovaný rovněž nemohl pominout množství rozporů a dalších nedostatků ve výpovědích žalobkyně ohledně de facto všech skutečností, které ji vedly opuštění vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Žalobkyně nebyla schopna souvisle, jasně a zejména bez rozporů vypovídat

o událostech, jejichž byla přímým účastníkem. Azylový příběh, který žalobkyně v průběhu správního řízení předložila, pokládá za nevěrohodný a účelový, neboť se v celkovém souhrnu objevily závažné rozpory a nelogičnosti, které podřývají úvahy o důvodnosti obav sdělených žalobkyní. Žalovaný poukázal na to, že důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vázne na žadateli o azyl. K tomuto věrohodnému doložení však v žádném případě ze strany žalobkyně nedošlo. Žalovaný považuje současnou opakovanou žádost podanou žalobkyní za účelově podanou a jí nově zmíněné problémy za nevěrohodné. Žalobkyně v ní nově a bez jakékoli návaznosti na dříve uvedené důvody potíží a opuštění Kamerunu sdělila (též prostřednictvím právního zástupce), že vzhledem k projevům své homosexuální orientace a agitaci za její uznání čelila již minimálně od roku 1991 vážným a opakovaným problémům, a to jak ze strany státního aparátu, tak i spoluobčanů. I pokud by žalovaný akceptoval žalobkyní opakovaně spojenou agitaci proti ženské obřízce s bojem za zrovnoprávnění homosexuálních vztahů, nelze ji přijmout jako pravdivou. Pokud by žalobkyně skutečně žalobkyně vedla boj za zrovnoprávnění homosexuálních vztahů, není možné, aby došlo k jí tvrzeným skutečnostem, které souvisely s její agitací proti ženské obřízce. Z pohledu žalovaného se de facto jedná o novou výpověď. Pro zjevnou kolizi obou příběhů žalovaný několikrát požádal o vysvětlení, proč se o svých potížích spojených s homosexuální orientací a bojem za její zrovnoprávnění nezmínila v první žádosti, což žalobkyně vysvětlovala tím, že měla za to, že z jí podaných informací je to zjevné, že na to nebyla přímo dotazována či dokonce, že je zřejmé, že kdo v Kamerunu provádí osvětu za ukončení (ženské) obřízky, je homosexuální orientace. Žalovaný nemůže a není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuvedl. V řízení o azylu je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu uváděných důvodů. Žalovaný považuje za rozporuplnou výpověď žalobkyně ohledně jejího členství v organizaci IPP, o členství žalobkyně v organizaci IPP (ale i osvětové činnosti proti obřízce) se nezmiňuje ani prohlášení jejího právního zástupce. Žalobkyně se dle žalovaného snažila zdramatizovat příběh a vytvořit jej tak, aby díky němu dosáhla legalizace pobytu na území ČR za situace, kdy její pobytové oprávnění bylo zrušeno a nepodařilo se jí ho prodloužit. Žalovaný nenalezl ani důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni. Jako podklad k rozhodnutí využil žalovaný řadu informací o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Kamerunu.

7. Z obsahu spisového materiálu, vplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
8. Žalobkyně poprvé o udělení mezinárodní ochrany požádala v roce 2007, kdy ke své žádosti mj. sdělila, že má dceru nar. X. Z Kamerunu odjela v červenci 2007. K důvodu opuštění vlasti uvedla, že žila ve vesnici Bamenda na severozápadě země. Je tam stále tradice ženské obřízky, kterou prováděli i sousedé žalobkyně, což ji zasáhlo. Žalobkyně začala proti obřízce bojovat, vstoupila do organizace IPP (Improve People's Problems). Někteří lidé s ní souhlasili, ale s těmi, co byli proti, měla problémy, například musela uprchnout z vesnice Wey. Žalobkyni odpůrci zničili její kadeřnický salon v Bamendě a bála se o dceru. Skrývala se u sousedů. Poté se skrývala ve městě Limbe v domě členů IPP. Člověk, který ji ukrýval, slíbil, že problém nahlásí šerifovi města. Tento člověk jí také vyřídil doklady a ukázal cestu do ČR. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. V Kamerunu se obává lidí, kteří ji pronásledovali.

9. Při pohovoru k této žádosti mj. uvedla, že z Kamerunu vycestovala v červenci 2007 na turistické vízum platné do 20. 8. 2007. Zopakovala svá tvrzení z žádosti a doplnila, že dceru poslala k příbuzným do Dualy. Po týdnu se přestěhovala k dalšímu členovi organizace. Koordinátorkou IPP se stala v roce 2006. Organizace sídlí v Limbe, bližší informace nezná, neboť je v organizaci krátce. Do organizace vstoupila, protože se jí nelíbí zvyk v podobě ženské obřízky. Do vesnice Wey jela agitovat z důvodu, že odtamtud pochází její sousedka, jejíž dcera byla obřezána. Následně jí bylo vyhrožováno ze strany lidí, kteří s ní nesouhlasili. V březnu 2007 ji varovali, aby toho nechala. V červnu 2007 byl zničen její salon. Utekla k sousedům a do Limbe. Na policii nechtěla, chtěla do Limbe do sídla organizace. U policie by se ochrany nedočkala. Následně nevyloučila, že by jí policie pomohla, ale dala přednost ochrany ze strany organizace. Vyřídili jí vízum a odjela do ČR. Na českém konzulátu nebyla. Se státními orgány neměla nikdy žádné problémy.
10. Při doplňujícím pohovoru uvedla, že odjela, protože je proti ženské obřízce. Toto byl jediný důvod k odjezdu. Obávala se o život. K opuštění vlasti se rozhodla poté, co byla napadena ve svém kadeřnickém salonu ve městě Bamenda v červnu 2007. Narodila se ve vesnici Banjoun. V Bamendě žila do odjezdu z vlasti, po napadení však pobývala v Limbe. Pracovala jako kadeřnice. Neví, proč odjela zrovna do ČR. Vízum jí vyřídila žena, u které se ukrývala. K dotazu, zda měla v plánu se zúčastnit letní školy, když bylo zjištěno, že přicestovala na základě pozvání MU v Brně, uvedla, že na škole Centre for Environmental Studies nikdy nestudovala, pozvání na letní školu nedostala, formulář nevyplňovala, podpis není její, nejspíše něco takového napsala do žádosti o vízum zmíněná žena. Byla rovněž upozorněna na to, že datum pozvání z univerzity předcházelo den, kdy mělo dojít k napadení žalobkyně v salonu, k tomu uvedla, že neví, jak je to možné. Dále byla upozorněna, že vízum nemohla získat jí popsaným způsobem, jak plyne z informací, které žalovaný opatřil. K tomu sdělila, že se možná spletli.
11. Ke své druhé žádosti žalobkyně sdělila, že je katolička, hovoří anglicky, nebyla nijak politicky aktivní. Je rozvedená, má přítele, který je Čech. Její dcera (nar. X) žije v Kamerunu, v Limbé, v zemi nyní probíhá válka anglofonního obyvatelstva proti frankofonnímu. Do ČR žalobkyně naposledy přicestovala v červenci 2007, měla tehdy studentské vízum, do školy však nechodila. V témže roce v ČR žádala o mezinárodní ochranu. Užívá léky na vysoký krevní tlak, jinak je zdravá. Důvodem podání žádosti je, že ke konci září 2018 jí má skončit platnost víza. V zemi jsou neustále problémy, nemůže se vrátit.
12. Při pohovoru dne 3. 10. 2018 sdělila, že poprvé mezinárodní ochranu žádala v roce 2007 po svém příjezdu, měla zde jet na výzkumný program s vízem na 14 dní, což nemohla stihnout. Své tvrzení upřesnila tak, že měla v zemi původu problém, být lesbou je nelegální, bylo jí vyhrožováno zadržením, podařilo se jí utéci. Důvodem první žádosti byly výhrůžky zabitím. Následně byla upozorněna, že v pohovoru v roce 2007 se o své sexuální orientaci vůbec nezmínila, hovořila o ženské obřízce. K tomu sdělila, že je to možné, sexuální orientace a ženská obřízka jsou propojené. Tehdy nevěděla, že musí hovořit výslovně o orientaci. Myslela si, že její sexuální orientace byla zjevná, neboť když v Kamerunu někdo bojuje proti ženské obřízce, je lesbické orientace. V ČR se vdala, pobývala zde na základě víza. Měla i výjezdní příkaz. Po rozvodu začala chodit s nynějším partnerem, vztah trvá 7 let, podala žádost o povolení k přechodnému pobytu na sloučení rodiny s občanem EU. Jela si do Německa obnovit pas, ale byla zadržena a byl jí udělen výjezdní příkaz. Partner žije současně na dvou adresách. S rodinou přítele by se chtěla

seznámit, ale oni nechtějí. Finančně jí pomáhá církev, přátelé a příbuzní, občas někde uklízela. Legalizaci pobytu ve vlasti nyní provést nemůže, v zemi probíhá konflikt. Byla zabita její sestra a bratr (policejní komisař), dcera uprchla neznámo kam. Naposledy s ní byla v kontaktu loni. Neodjela také z důvodu, že u jejího jména je stále zaevidována její sexuální orientace a problém s ženskou obřízkou. Se studijním vízem, které bylo jedinou možností pro odjezd, jí v minulosti pomohla nějaká paní z Brna z univerzity, proběhl pohovor na velvyslanectví, pomohla jí nějaká paní. Před odjezdem měla problém si v zemi najít práci, příležitostně pracovala jako kadeřnice. Důvodem odjezdu byl boj proti ženské obřízce a lesbické orientaci, bylo jí vyhrožováno, necítila se bezpečně, tyto věci jsou nelegální. Necítila se bezpečně, protože lidé v podobné situaci byli zabiti. Žalobkyně byla hledanou osobou, byl na ni vydán zatykač. Ženská obřízka a lesbická orientace jsou v jedné kategorii, jde o trestný čin. Vycestovat ze země se jí podařilo tak, že byla propašována v přestrojení pozdě v noci. Pas měla u sebe zmíněná paní, a tak se dostala do letadla. Proti ženské obřízce bojovala tak, že se bavila s lidmi a zdravotními sestrami a snažila se jim vysvětlit, aby toto nedělali. Podporovala také lesbickou orientaci, organizovala setkání, kde vysvětlovala, že je to dobré. Šlo o neoficiální setkání. Žalobkyně udržovala vztah se ženou, dcera je již stará, bylo to potom. V předchozím řízení toto neuvedla, protože jí nebyly ohledně toho kladeny otázky. Nezmínila tehdy ani trestní stíhání ani zatykač. Žalobkyni bylo ve vlasti vyhrožováno policií i jednotlivci, a to 3 – 5 měsíců. Schovávala se. Situace v zemi je vážná. Členové rodiny byli buď zabiti, nebo jsou na útěku. Žalobkyně je přirozeně frankofonní, ale narodila se a chodila do školy v oblasti anglofonní. Část rodiny žije ve frankofonní oblasti. Žalobkyně hovoří trochu francouzsky.

13. Při doplňujícím pohovoru dne 31. 10. 2019 sdělila, že doloženou kopii vyjádření právního zástupce její rodiny jí poslal tento právní zástupce. Je zástupcem rodiny 13 či 14 let. Dříve tento dokument nedoložila, protože v rámci první žádosti se jí nakonec podařilo získat pobytové oprávnění jiným způsobem. Měla zde partnera, tak řízení o žádosti zastavila. Právní zástupce o ní věděl vše z doby, kdy žila v Kamerunu. Po skončení Nacho Comprehensive College žila v Bamendě a Limbě, jezdila také do dalších měst, kde se účastnila lesbických aktivit. Následně byla upozorněna, že v první žádosti uváděla pouze pobyt v Bamendě. Ve městě Bulea uspořádala žalobkyně a její lesbické partnerky party, při které došlo k zadržení ze strany policie, žalobkyni se podařilo utéct. Rodina jí platila vzdělání, dostávala také placeno za to, že byla v lesbické organizaci. Byla to spíše skupina leseb. V roce 1991 mělo podle právního zástupce dojít k pokusu žalobkyni zabít, žalobkyně sdělila, že toto se stalo v Bamendě. Ve městě dále byla, protože tam měla partnerky. Práci osvěty proti obřízce prováděla proto, aby kryla svou sexuální orientaci. K informaci, že se žalovanému nepodařilo dohledat organizaci IPP dříve uváděnou žalobkyní, sdělila, že se tuto organizaci založit snažili. Nikdy nebyla zadržena policií.
14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
15. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,*

jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

16. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
18. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
19. Soud předně uvádí, že předmětná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla již druhou v pořadí. Na základě první žádosti nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana žalovaným udělena (rozhodnutí ze dne 20. 2. 2008, č. j. OAM-1-573/VL-10-12-2007), proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kdy řízení o ní bylo následně zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby (rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 3. 2009, č. j. 60 Az 18/2008-25).
20. Stěžejní žalobní námitkou je, že se žalobkyně domnívá, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, pokud jde o tvrzené obavy z možných problémů z důvodu její homosexuální orientace.
21. Žalovaný své závěry ohledně možnosti udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobkyni postavil na tom, že její výpověď shledal nevěrohodnou, přičemž zohlednil existenci celé řady konkrétních rozporů, které našel mezi výpovědí učiněné žalobkyní k první a nynější druhé (opakované) žádosti.
22. Vzhledem k takovému závěru žalovaného soud považuje především za podstatné, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, na základě čeho posoudil výpověď žalobkyně jako nevěrohodnou a zda se mu podařilo přesvědčivě zpochybnit její azylový příběh.
23. Co se týče hodnocení výpovědi žadatele a posouzení azylového příběhu žalovaným, poukazuje soud k tomu na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“. Konkrétně lze zmínit rozhodnutí č. j. 4 Azs 250/2019 – 61 ze dne 13. 11. 2019, ve kterém soud uvedl: „*Současně důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Z uvedeného plyne, že je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností*

vážících se k jeho tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“

24. *Ve stejném rozsudku soud dále pokračoval, že: „Lze tedy konstatovat, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak žadatel uvádí, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř nájisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018 - 34).“*
25. *Žalovaný ve svém odůvodnění poukázal mj. na to, že při posuzování aktuální výpovědi žalobkyně vycházel i z materiálů, které se týkaly žádosti první. V rámci prvního řízení žalobkyně dle žalovaného označila za jediný důvod jejích obav a nemožnosti návratu do vlasti útok několika soukromých osob z vesnice Wey roku 2007 na její kadeřnický salon, ke kterému došlo v důsledku její osvěty proti provádění ženské obřízky, kterou vykonávala jako členka organizace IPP. Žalovaný zmínil, že již ve svém prvním rozhodnutí měl pochybnosti o skutečných důvodech opuštění vlasti žalobkyně a pravdivosti její výpovědi, a to na základě zjištěných rozporů mezi informacemi sdělenými žalobkyní a informacemi získanými ze zastupitelského úřadu v Abuji. Dle žalovaného žalobkyně tehdy potvrdila, že neměla ve vlasti žádné problémy se státními orgány, nečelila trestnímu stíhání, naopak uvedla, že policie by jí pomoc poskytla, avšak na ni se neobrátila. Žalovaný rovněž konstatoval, že o své homosexuální orientaci, znásilnění otcem její dcery, boji za její uznání ve společnosti a vážných problémech nehovořila. Žalovaný rovněž uvedl, že již v prvním rozhodnutí bylo uvedeno, že kamerunské úřady osoby, které se zasazují proti ženské obřízce, podporují. Jakékoli spory či útoky ze strany soukromých osob z tohoto důvodu je možné v zemi řešit.*
26. *Dle žalovaného je současná žádost žalobkyně opřena o jiné důvody a na první nenavazuje. Poukázal na to, že až nyní žalobkyně uvedla, že měla mít ve vlasti problémy z důvodu své homosexuální orientace, a to i se státními orgány. Žalobkyně uváděné azylové příběhy shledal žalovaný za odlišné, kdy dříve uváděla potíže ve spojitosti s agitací proti ženské obřízce, avšak nově sdělila, že měla být rovněž bojovnicí za uznání lesbických vztahů. Žalovaný všechna objasnění ze strany žalobkyně (že nebyla dříve přímo dotazována; že je dle ní zřejmé, že kdo v Kamerunu provádí osvětu proti břízce, je osobou homosexuální orientace) odmítl. Uvedl, že žalobkyně byla opakovaně vyzvána k uvedení všech důvodů odchodu z vlasti, dříve nezmínila naprosto žádné potíže se státními orgány. Ohrožení dala do souvislosti pouze se svou agitací proti ženské obřízce ve vesnicích. Poukázal na to, že není povinen si domýšlet důvody podané žádosti. Žalobkyně původně nic ohledně potíží v souvislosti se sexuální orientací nezmiňovala.*

27. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že výpovědi žalobkyně v jednotlivých řízeních byly odlišné natolik, že žalobkyni nově prezentované důvody nelze vzhledem k dříve tvrzenému považovat za věrohodné, přičemž soud v postupu žalovaného nenalezl v tomto ohledu pochybení.
28. Pokud žalobkyně namítá, že ji žalovaný nekonfrontoval se vztahy, které v minulosti navazovala s muži, toto téma opustil a nahradil komparací dvou azylových výpovědí, které se sice zcela neshodují, nicméně z tohoto nelze vyvodit závěry o nedůvěryhodnosti žalobkyně, natož závěr o tom, že je heterosexuální orientace a žádná perzekuce v domovském státě jí nehrozí, pak soud k této námitce předně uvádí, že žalovaným provedená komparace jednotlivých výpovědí žalobkyně v dané věci představovala adekvátní postup, neboť právě na podkladě těchto jednotlivých výpovědí žalovaný našel rozpory takové povahy, že v podstatě šlo v případě druhé žádosti o odlišný tvrzený azylový příběh. Nelze naopak dát žalobkyni za pravdu v tom, že by se její výpovědi v podstatných bodech shodovaly, jakož ani v tom, že by nebylo možné na základě neshodujících se výpovědí konstatovat nedůvěryhodnost.
29. Žadatel o mezinárodní ochranu má své pronásledování prokázat zejména vlastní věrohodnou výpovědí. Je jeho povinností uvádět správnímu orgánu pravdivě a konzistentně svůj azylový příběh. V této souvislosti je proto zapotřebí, aby žadatel správnímu orgánu poskytl příslušnou výpověď a uvedl všechny skutečnosti, které považuje z hlediska pronásledování své osoby či obavy z vážné újmy za relevantní. Jak správně zmínil žalovaný, žalovaný si nemůže domýšlet azylový příběh žadatele. Proto bylo na žalobkyni, aby, měla-li v důsledku své sexuální orientace jakékoli obavy, tyto zmínila správnímu orgánu již v prvním řízení, což žalobkyně neučinila a k tomuto nesdělila správnímu orgánu tehdy ničeho.
30. Obdobné platí, i pokud jde o další tvrzené údajné potíže před odjezdem. Žalobkyně tyto ve druhé žádosti popsala jinak než v prvním řízení, a to bez jakéhokoli adekvátního vysvětlení, z jakého důvodu je nezmínila již dříve a uvádí je až s tímto značným časovým odstupem. Z hlediska posouzení věrohodnosti výpovědi je podstatné především posouzení jednotlivých konkrétních rozporů, přičemž je představitelné, pokud se tyto rozpory týkají například uvedení nepřesného data či detailů popisujících jednotlivé skutečnosti. V případě žalobkyně byly ovšem žalovaným nalezeny rozpory v samé podstatě azylového příběhu, který žalobkyně prezentovala odlišně a opírala o nové důvody a skutečnosti tak, že do původního příběhu připojila celou řadu nových důvodů, které dříve vůbec neuváděla. Z žalobních námitek vyplývá, že se žalobkyně domnívá, že jí nově tvrzené skutečnosti ke druhé žádosti jsou toliko doplněním či podrobnějším rozvedením žádosti první, s takovým názorem se však soud neztotožňuje a dává naopak za pravdu žalovanému, že nově tvrzený příběh obsahuje celou řadu rozporů, které původně tvrzenému neodpovídají. Nebylo pochybením žalovaného, pokud v současném řízení poukázal na zásadní odlišnost výpovědí žalobkyně a na jejím podkladě shledal jejich nevěrohodnost.
31. K posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele poukazuje dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013 – 34, ve kterém Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „*Ohledně věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, zveřejněný na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „(...) není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které*

věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud dodal: „Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“

32. Z hlediska žalobních námitek je podstatný zejména rozpor spočívající v tom, že žalobkyně ke své první žádosti nesdělila naprosto žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohla být homosexuální orientace či v tomto směru současně jakkoli aktivní ve smyslu pořádání akcí pro veřejnost apod., tím méně, aby toto sdělila výslovně či aby v tomto kontextu uvedla jakékoli problémy. Žalobkyně nyní v žalobě vysvětluje tuto změnu tak, že v první žádosti neakcentovala svoji homosexuální orientaci a omezila se toliko na uvedení skutečností spojených s jejími aktivitami v rámci boje proti ženské obřízce, nicméně s ohledem na znalost kamerunských poměrů se údajně mohla legitimně domnívat, že se tímto zároveň přihlásila k homosexuální orientaci, když důsledky ženské obřízky pociťují výrazně právě příslušnice této komunity. Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že s ohledem na povahu zákroku – obřízky- je dle ní zjevné, že se tato dotýká zejména žen s homosexuální orientací, neboť má mj. za důsledek ztrátu prožitku. Podle žalobkyně rovněž ani nedůvěryhodnost osoby žadatele a jím uváděného příběhu, nezabavuje ale správní orgán povinnosti vypořádat se s verzí poskytnutou v rámci vedeného řízení.
33. Co se týče absence tvrzení žalobkyně ohledně její sexuální orientace v prvním řízení, pak soud uvádí, že z obsahu správního spisu k první žádosti žalobkyně plyne, že žalobkyně ohledně své homosexuální orientace neuvedla naprosto nic. Nepoukázala na žádné skutečnosti, které by měly sebemenší vztah k této orientaci.
34. Pokud žalobkyně nyní uvádí, že se dříve pouze vyjádřila úspornějším způsobem a tyto problémy dříve nezmínila, neboť se s ohledem na poměry ve vlasti domnívala, že z důvodu její agitace proti ženské břízce se rozumí „samo sebou“, že je homosexuální orientace, pak soud v této souvislosti dává za pravdu žalovanému, že ten je ve svém posouzení limitován výpovědí žadatele ve smyslu, že si nemůže domýšlet další skutečnosti nad rámec výpovědi a vytvářet jakékoli hypotetické konstrukce. Taktéž neobstojí její vysvětlení žalovanému, že údajně nebyla v prvním řízení výslovně na svou sexuální orientaci tázána, neboť bylo povinností žalobkyně sdělit žalovanému veškeré důvody podání žádosti.
35. Žalovaný v tomto ohledu poukázal dále na to, že je dle něj absurdní, aby žalobkyně v prvním řízení vůbec nehovořila o svých údajných problémech ohledně sexuální orientace a dalších souvisejících vážných potíží za situace, kdy bylo zjištěno, že kamerunský stát bojuje proti obřízce a v tomto ohledu tak žalobkyni žádný relevantní postih ze strany států nehrozí, a naopak svou dřívější žádost vůbec nezaložila na tvrzeních ohledně homosexuální orientace, která je v zemi trestná, kdy žalobkyně měla tuto veřejně obhajovat, za což v Kamerunu skutečně hrozí trestní stíhání. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje a opětovně poukazuje na již výše uváděnou povinnost žadatele sdělit správnímu orgánu

pravdivě a úplně svůj azylový příběh. Soud má shodně s žalovaným za to, že žalobkyni musela být situace v zemi známa, jak ostatně sama uvádí v žalobě, přičemž pokud by skutečně zaznamenala problémy ve spojitosti s její sexuální orientací či navazující problémy se státními orgány a policií, pak by nepochybně tyto výslovně uvedla již k první žádosti, pokud právě takové jednání je v zemi trestné na rozdíl od agitace proti obřízce podporované státem. Při pohovoru dne 31. 10. 2019 navíc žalobkyně nekonzistentně vypověděla, že práci osvěty proti obřízce prováděla proto, aby kryla svou sexuální orientaci, což opět neodpovídá dřívějším tvrzením o důvodech provádění osvěty. Žalovaný k tomu příhodně dodal, že tímto tvrzením žalobkyně popřela tvrzení o tom, že dle ní jsou v zemi agitace proti obřízce a lesbická orientace v jedné kategorii. Soud má také za to, že pokud by se jednalo o „jednu kategorii“, tedy že osvěta proti ženské obřízce je dle kamerunského pohledu vyhrazena osobám s homosexuální orientací, potom by kamerunský stát podporoval a zároveň trestně potíral tutéž dvojedinou činnost. Dále se lze pozastavit na tím, že osoba údajně šířící osvětu ohledně ženské obřízky má natolik zjednodušené vidění ženské sexuality, že sexuální prožitek drážděním klitorisu omezuje pouze pro ženy lesby. Aniž by soud prováděl důkazy v dané oblasti, lze mít za notorietu, že sexuální prožitek ženy není determinován její sexuální orientací. Jakkoli nelze vyloučit určitá národní specifika, odlišné nazírání společnosti v Kamerunu a v České republice, lze, i s odkazem na výše uvedenou disharmonii podpory boje proti ženské obřízce a postihování homosexuality v případě jedné dle žaloby nutné množiny osob, mít za to, že ani v Kamerunu není rovnítko mezi bojovnicí proti ženské obřízce a příslušnicí lesbické komunity. Nic nenasvědčuje tomu, že z tvrzení žalobkyně v řízení o její 1. žádosti by implicitně mělo vyplývat, že je zároveň lesbou.

36. Co se týká postavení osob agitujících v zemi proti ženské obřízce, obstaral si žalovaný materiály, ze kterých zjistil, jakým způsobem je v Kamerunu přistupováno k těmto osobám (Informace MZV ČR, č. j. 122443-6/2019-LPTP ze dne 30. 7. 2019). Dle zmíněné zprávy je v zemi boj za vymýcení ženské obřízky podporován. Na základě toho lze souhlasit se závěrem, že i kdyby tedy žalobkyně skutečně byla v tomto směru jakkoli aktivní, pak bez dalšího z ničeho neplyne, že by jí v případě potíží se soukromými osobami, které by souvisely s její agitací proti obřízce, nebylo ze strany státu pomoheno. Naopak, jak podotkl žalovaný, žalobkyně v prvním řízení sama sdělila, že pomoc ze strany policie sice nevyužila, ale že nelze vyloučit, že by jí tato pomohla. Sama také k první žádosti sdělila, že člověk, u kterého se ukrývala, jí měl slíbit její problém nahlásit šerifovi vesnice.
37. Dle žalobkyně rozdílnost azylových verzí může indikovat nedůvěryhodnost osoby žadatele a jím uváděného příběhu, nezabývá ale správní orgán povinnosti vypořádat se s verzí poskytnutou v rámci vedeného řízení, přičemž žalovaný podle ní pochybil, pokud jde o posouzení situace homosexuálů v zemi. K tomu soud uvádí, že je sice pravdou, že v zemi je trestné provozování homosexuálních a lesbických praktik, jakož i boj za práva těchto osob (Informace MZV ČR, č. j. 122443-6/2019-LPTP ze dne 30. 7. 2019), nicméně s ohledem na celkovou nevěrohodnost žalobkyně, kdy žalovaný vyloučil pravdivost nynější verze výpovědi včetně tvrzení o jejích lesbických aktivitách a aktivní podpoře této orientace, se žalovaný blíže nezabýval tím, zda by žalobkyně mohla mít z tohoto důvodu v zemi problémy. Soud ani žalovaný nikterak nezpochybňuje, že problémy osoby homosexuální orientace v zemi mají, neboť takové jednání stejně jako jeho podpora je v zemi trestný čin, avšak taková újma v zemi původu žalobkyni nehrozí, neboť její nevěrohodnost prokázala, že není homosexuálně orientovaná, její tvrzení v tomto směru je

nepravdivé za účelem získání mezinárodní ochrany. Nebyl tak důvod se zabývat hrozbou újmy, která ve skutečnosti žalobkyni vzniknout nemůže.

38. Pokud žalobkyně namítá, že se měl žalovaný zabývat její sexuální orientací například tím, že by zkoumal její vztahy s muži, pak soud předně uvádí, že žalovaný adekvátně uvedl, že mu nepřísluší hodnotit soukromý život žalobkyně. Soud v této souvislosti dále uvádí, že žalovaný ve svém odůvodnění pro doplnění zmínil, že přestože žalobkyně uváděla, že v Kamerunu měla údajně udržovat důvěrný vztah se ženou a pořádat akce v rámci lesbické komunity, za svého pobytu v ČR se o jakémkoli vztahu se ženou nezmínila, navázala naopak vztah s mužem, se kterým následně uzavřela sňatek, kdy po rozvodu začala žít opět s dalším mužem, se kterým sdílí společný byt. Vztah s mužem byl rovněž důvodem zpětvzetí žaloby žalobkyně proti první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Není tedy předně pravdou, že by žalovaný opomenul se zabývat tvrzeními žalobkyně ohledně jejich partnerských vztahů, ať již v ČR či ve vlasti, nicméně není v kompetenci žalovaného hodnotit soukromý život žalobkyně. Aniž by stejně tak soud jakkoli hodnotil tvrzenou orientaci žalobkyně, považuje za vhodné poukázat na to, že z žalobkyní prezentovaných partnerských vztahů bez dalšího tvrzená homosexuální orientace rozhodně neplyne. Sdělení ohledně vztahu se ženou žalobkyně připojila až nově v řízení o druhé žádosti, v ČR se o žádném takovém vztahu nezmínila, a naopak tak lze mít za to, že zde výhradně navazovala vztahy s muži (včetně sňatku). Žalobkyní deklarované vztahy v ČR by nemohly nic změnit na tom, pokud by žalobkyně skutečně dříve v Kamerunu byla aktivní v rámci lesbické komunity, avšak toto bylo vyloučeno. Soudu není zřejmé směřování žaloby ohledně partnerství s muži, neboť tato okolnost nebyla způsobila založit pro žalobkyni příznivější postavení v řízení o mezinárodní ochraně. Bez ohledu na formu vztahu mezi mužem a ženou (dle žaloby např. platonického), jsou „milostné“ vztahy určeny sexuální orientací. Homosexuální žena, lesba, bude realizovat, byť platonicky, vztah se ženou, a nikoli s mužem, natož aby s mužem uzavírala sňatek či jiného označila za svého partnera.
39. Žalovaný poukázal dále na rozpor týkající se okolností vycestování žalobkyně, kdy dle něj uváděla v prvním řízení naprosto odlišný příběh. Nově vůbec nezmínila zničení kadeřnického salonu, o kterém hovořila dříve a odlišně od předchozí žádosti sdělila, že důvodem útěku byl strach ze zatčení policií, která měla zasáhnout na oslavě, kterou měla žalobkyně pořádat se svými lesbickými přítelkyněmi, přičemž před touto oslavou údajně měl být na žalobkyni vydán zatykač. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně odlišnosti svých výpovědí zdůvodnila tím, že údajně dříve nevěděla, že má o svých problémech podrobněji hovořit, myslela, že má uvést jen, proč odjela. Dle žalovaného, pokud by žalobkyně byla hledanou osobou a byl na ni vydán zatykač, pak by těžko mohla veřejně agitovat proti ženské obrázce, tím méně v oblasti homosexuálních vztahů. Dále označil za nelogické současné tvrzení žalobkyně o tom, že měla ve vlasti údajně uspořádat oslavu spolu se svými (lesbickými) přítelkyněmi, přičemž údajně se jí mělo jako jediné podařit uniknout poté, co na oslavu přišla policie. Uvedl, že dle něj konkrétně není pravděpodobné, že by se podařilo utéci právě žalobkyni jakožto osobě, na kterou byl vydán zatykač, k čemuž rovněž poukázal na to, že dopis právního zástupce doložený žalobkyní uvádí, že zatykač byl na žalobkyni vydán až po oné oslavě. Jako nesouladné označil žalovaný dále vyjádření žalobkyně o tom, že by v červnu 2007 po údajném napadení v kadeřnickém salonu uvažovala o pomoci ze strany policie, jak dříve uváděla, pokud by na ni byl vydán v té době zatykač. V této souvislosti žalovaný dále mj. zmínil, že žalobkyně z vlasti vycestovala na svůj cestovní doklad s platným vízem do ČR, kdy pokud

by na ni byl skutečně vydán zatykač, žalovaný zpochybnil možnost hladkého průběhu tohoto vycestování.

40. K tomu soud uvádí, že rovněž v tomto ohledu považuje výpověď žalobkyně učiněnou v nynějším řízení za odlišnou, pokud jde o okolnosti před vycestováním, od výpovědi, kterou poskytla ke své první žádosti. Zatímco dříve žalobkyně výslovně vyloučila jakékoli problémy se státními orgány a vyloučila i jakékoli vedení trestního stíhání, zmiňuje nyní odlišně, že údajně na ni měl být vydán zatykač a měla být v zemi hledána. Žalovaný také adekvátně poukázal na to, že není logické, aby žalobkyně nevyloučila pomoc policie v prvním řízení (přestože nakonec se rozhodla pro jiný postup a na policii se neobrátila, z její tehdejší výpovědi plyne, že pomoc policie nevyklučovala) a ve druhém naprosto odlišně uvedla, že se ji policie měla snažit zadržet. Žalobkyně do svého příběhu nově doplnila tvrzení ohledně svých údajných aktivit s dalšími lesbami v zemi a současně jej vygradovala s tím, že na ni měl být vydán zatykač a měla být hledána policií, ačkoli nic z tohoto dříve neuváděla a takový vývoj naprosto neodpovídá tvrzením z prvního řízení, kdy měly její problémy pramenit výhradně z údajné agitace proti ženské obřízce a k odjezdu mělo dojít v důsledku obav poté, co došlo k napadení kadeřnického salonu žalobkyně. Lze se taktéž ztotožnit i se závěrem ohledně neuspokojivého vysvětlení žalobkyní ohledně datace údajného zatykače.
41. Pokud jde o tvrzení žalobkyně ohledně její aktivity ve spojitosti s organizací IPP, pak v prvním řízení uvedla, že byla údajně koordinátorkou této organizace, která měla sídlit v Limbe. V rámci této organizace měla vykonávat svou činnost, ale bližší informace o organizaci žalobkyně neměla. Žalovaný si obstaral materiál od zahraničního zastoupení ČR v Abuji (Informace MZV ČR z července 2019), ze kterého plyne, že se takovou organizaci nepodařilo nijak dohledat. Když žalovaný žalobkyni na toto upozornil, ta dané vysvětlila tím, že se údajně tuto organizaci teprve snažili založit, nicméně takové vysvětlení je nesouladné s její první výpovědí ohledně výkonu činnosti koordinátorky. Z výpovědi k první žádosti plyne, že žalobkyně uváděla, že byla aktivní v rámci již činné organizace, nebylo naopak ani naznačeno, že by tato organizace měla teprve vznikat. Žalovaný tak adekvátně vyhodnotil i toto tvrzení žalobkyně jako rozporné a nevěrohodné.
42. Žalovaný se dále zabýval tvrzeními žalobkyně ohledně zajištění jejího víza. Konstatoval, že jí údajně měli pomoci vízum opatřit členové IPP, u kterých se měla před odjezdem skrývat. V prvním řízení potvrdila, že ona sama na české velvyslanectví nešla, žádost o vízum nevyplňovala, její podpis na něm není její, pozvání na letní školu Masarykovy univerzity nedostala, na institutu Centre for Environmental Studies nikdy nestudovala. Následně byla žalovaným upozorněna, že není možné získat v Kamerunu vízum bez osobní přítomnosti, avšak na výpovědi přesto trvala. Žalovaný poukázal dále na to, že si vyžádal kopii žádosti o vydání českého víza, přičemž zjistil, že žádost byla žalobkyní podepsána v červnu 2007, podpis tam uvedený souhlasí s podpisem, který žalobkyně používala v obou správních řízeních. Doloženo bylo také potvrzení o jejím studiu na VŠ v Kamerunu a pozvání MU v Brně, které bylo vydáno v dubnu 2007, tj. několik měsíců před vznikem důvodu k opuštění vlasti. Dle žalovaného je na podkladě těchto zjištění evidentní, že žalobkyně prezentovala záměrně nepravdivé údaje, kdy její odchod ze země byl dlouhodobě plánován včetně vytvoření falešných dokumentů. Takový postup dle žalovaného neodpovídá nucenému rychlému opuštění země. Pokud by navíc žalobkyně skutečně byla pod policejním dohledem či byl vydán zatykač, pak se dle žalovaného jeví jako málo pravděpodobné, že by policie ponechala bez povšimnutí snahu žalobkyně získat vízum.

43. K tomu soud uvádí, že zjištění žalovaného odpovídají obsahu spisu a jeho pochybení ani v tomto posouzení neshledal. Žalobkyně ke své první žádosti sdělila, že do ČR vycestovala na základě turistického víza, zatímco nyní uvedla, že šlo u studentské vízum. S jeho vyřízením jí údajně měla pomoci paní, u které se měla ukrývat před odjezdem z vlasti. Později uvedla, že jí měla pomoci paní z Masarykovy univerzity. Žalovaný v této spojitosti poukázal na to, že žalobkyně měla disponovat pozváním z Masarykovy univerzity za účelem účasti na letní škole, kdy však žalobkyně k tomuto uvedla, že takovou pozvánku nedostala a na VŠ nestudovala. Popřela, že by na žádosti o vízum byl její podpis, přestože dle žalovaného se podpis shoduje s podpisy žalobkyně na jiných listinách. Žalovaný rovněž poukázal na fakt, že tyto dokumenty byly vytvořeny ještě před údajným napadením žalobkyně v jejím salonu, což tím pádem opět neodpovídá tvrzenému příběhu. Konkrétně soud pro doplnění uvádí, že v dubnu 2007 je datován dokument z Centre for Environmental Studies, samotná žádost je z června.
44. Co se týče námitky, že měl žalovaný v rozhodnutí uvést, že žalobkyně cestovala na svou identitu nicméně na jiném místě, že mělo jít o identitu falešnou, pak soud uvádí, že závěr žalovaného lze interpretovat tak, že žalobkyně vycestovala ze země se svým cestovním dokladem a vízem, kdy (přestože na ni údajně byl vydán zatykač) zvolila ke svému vycestování letiště, tj. místo, kde musela počítat s přepravní kontrolou. Toto žalovaný označil za nelogické a použil jako další podpůrný argument pro závěr o nepravdivosti tvrzení ohledně údajného vydaného zatykače. Dále žalovaný rovněž uvedl, že žalobkyně ohledně samotného vycestování jakékoli potíže neuvedla, s čímž lze souhlasit. Na jiném místě rozhodnutí žalovaný poukázal nikoli na falešnou identitu žalobkyně, nýbrž zpochybnil jí dodané dokumenty k žádosti o vízum. Takovému závěru nasvědčuje skutečnost, že žalobkyně v jednom z pohovorů uvedla, že jí s vízem pomáhala paní z Masarykovy univerzity, jednalo se o pozvání vydané za účelem účasti na letní škole, nicméně současně žalobkyně vyloučila, že by měla studovat. Namítá-li žalobkyně, že měl žalovaný uvést, že cestovala v přestrojení, pak toto sdělila sama žalobkyně, a to s tím, že tehdy měla cestovat v noci, pas měla mít u sebe paní, která jí pomáhala a takto se měla dostat do letadla. Soud také dodává, že se liší i jednotlivá tvrzení žalobkyně ohledně průběhu vyřízení samotného víza, kdy žalobkyni měla údajně vízum vyřídít paní, u které se měla schovávat před, kdy současně uváděla, že na českém konzulátu nebyla, nicméně v rámci řízení o druhé žádosti žalobkyně uvedla, že s vyřízením víza jí měla pomáhat paní z Masarykovy univerzity a měl proběhnout pohovor na velvyslanectví. Soud výše uvedené rozpory považuje za další střípky pestré mozaiky nevěrohodnosti žalobkyně, resp. jí tvrzeného azylového příběhu. Zásadní rozpory jsou však předchozí absence tvrzení o homosexuální orientaci a vydání zatykače, neboť takové údaje by byly u žalobkyně očekávatelné již v prvním řízení o mezinárodní ochraně. Takto dříve netvrdila, případně tvrdila opak – nečelila trestnímu stíhání, neměla obtíže se státními orgány.
45. Žalovaný vyjádřil pochybnosti dále ohledně vyjádření právního zástupce z července 2019 doloženého žalobkyní. Poukázal na to, že žalobkyně tento dokument nepředložila k žádosti z roku 2007, přestože uvedla, že jí by zmíněný právní zástupce rodiny údajně kdykoli k dispozici. V samotném textu se pak podle žalovaného vyskytuje celá řada informací, které nejsou v souladu s výpovědí žalobkyně. Konkrétně žalovaný zmínil například rozpor, kdy dokument uvádí, že žalobkyně si v roce 1990 měla začít hledat partnerku a v roce 1991 měla být téměř ubita obyvateli své čtvrti, když se snažila svou partnerku svést, nicméně při pohovoru žalobkyně dle žalovaného odchylně uvedla, že se o ženy začala zajímat až po narození dcery v roce X. Tomu pak odpovídá jiná část vyjádření

zástupce, dle které si žalobkyně měla svou sexuální orientaci začít uvědomovat v době péče o dceru. To ale vylučuje tvrzení vyjádření o uvedených aktivitách žalobkyně z let 1990 a 1991. Žalobkyně dle žalovaného také nezmínila nic o tom, že by měla být v minulosti bita, uváděla toliko „horký rozhovor“ s několika muži v civilním oblečení, neuvedla zadržení policií. Vyjádření odchylně uvádí datum vydání údajného zatykače a rovněž odchylně zmiňuje, že žalobkyně byla při pořádání oslav stejně jako ostatní přítomné ženy zatčena, vyšetřována a odsouzena k trestu odnětí svobody. Právní zástupce rovněž nic nezmiňuje o údajném boji žalobkyně za zrovnoprávnění homosexuálních vztahů, které přitom měly být důvodem vydání zatykače. Pochybnosti žalovaný vyjádřil i v tom ohledu, že by veřejný notář jakožto státem kontrolovaná osoba písemně potvrzoval aktivity žalobkyně, které jsou v zemi trestné.

46. Taktéž s tímto zhodnocením se soud do značné míry ztotožňuje. Především je zřejmý značný nesoulad mezi tvrzeními žalobkyně a sdělením zástupce, pokud jde o to, kdy měl být vydán údajný zatykač, jakož i popis dalšího průběhu událostí, kdy žalobkyně popřela, že by byla policií zadržena, tím méně odsouzena, jak naopak uvádí údajně notář. Tvrzení právního zástupce o tom, že žalobkyně měla být v zemi téměř ubita v roce 1991, žalobkyně potvrdila v doplňujícím pohovoru v říjnu 2019, kdy dodala, že k tomuto došlo v Bamendě, kde žila, neboť tam měla své partnerky. K dotazu, proč ve městě zůstávala i po takové události sdělila, že žila v Limbe. Co se týče počátku údajných lesbických aktivit žalobkyně, pak soud s žalovaným nesouhlasí, pokud jde o závěr, že prohlášení obsahuje nutně nesrovnalosti, neboť dle soudu z vyjádření plyne, že po narození dcery měly být aktivity žalobkyně intenzivnější, což nevylučuje jejich počátek dříve. Notář datoval počátky těchto aktivit do doby studia žalobkyně, kdy měla být údajně sváděna spolužačkami. Více se měla dle vyjádření věnovat lesbickým aktivitám počátkem roku 1990 po získání diplomu. Tehdy si měla začít hledat partnerku. V roce 1991 měla být žalobkyně údajně téměř ubita obyvateli čtvrti proto, že se údajně snažila svést svou partnerku. Měla být zachráněna a zadržena policejními silami, avšak poté propuštěna pro nedostatek důkazů. Rodina s jejími aktivitami nesouhlasila. Později měla být znásilněna a v roce X se jí měla narodit dcera. Po několika letech péče o dceru se měla více věnovat lesbickým aktivitám.
47. Soud dále k tomu také uvádí, že považuje za nevěrohodné také tvrzení žalobkyně ohledně jejích rodinných vazeb, konkrétně dcery. Z údajů poskytnutých žalobkyní k první žádosti plyne, že tehdy datovala narození dcery do roku X, ačkoli ke druhé žádosti uvádí rok X. Jak soud již uvedl výše, pro posouzení hodnověrnosti a konzistentnosti azylového příběhu je vždy podstatné zachování shody stěžejních tvrzení. Je pochopitelné, pokud například žadatel v některé ze svých navazujících výpovědí uvede odlišné datum některé události s ohledem na značný časový odstup. Záměnu data narození dcery žalobkyně soud za takto pochopitelný rozpor nepovažuje, neboť má za to, že se jedná o skutečnost, kterou by žalobkyně nepochybně měla být schopna uvést přesně. Žalobkyně by pak v každém případě měla být schopna minimálně i po delší době odlišit, k jakým událostem došlo v době před narozením dcery a po něm včetně toho, jaké vztahy v příslušné době navazovala. Z jejích tvrzení plyne, že měla mít vztah se ženou v době, kdy již dle ní její dcera byla „stará“, což odpovídá zástupcem tvrzeným intenzivnějším aktivitám v době péče o dceru, nicméně jsou-li pochybnosti o samotném datu narození dcery, pak je i toto tvrzení žalobkyně, jakož i údajného notáře, relativizováno.

48. Soud považuje závěry žalovaného za přesvědčivé a adekvátní vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu. Z odůvodnění žalovaného je zjevné, že se velmi podrobně zabýval jednotlivými tvrzeními žalobkyně v kontextu dalších zjištěných skutečností, a ta následně jednotlivě i v souhrnu posoudil a porovnal s tvrzeními uváděnými žalobkyní k její první žádosti. Soud pochybení žalovaného, pokud jde o jeho závěr o nedůvěryhodnosti žalobkyně a její výpovědi, neshledal. Žalovaný poukázal na celou řadu rozporů, které našel mezi jednotlivými informacemi sdělenými žalobkyní. Přestože žalobkyní prezentovaný azylový příběh obsahuje i některá podobná tvrzení, která uváděla i v prvním řízení shodně, rozpory nalezené žalovaným lze mít za zásadní, neboť se tyto rozpory netýkaly pouze detailů a podrobností způsobených např. časovým odstupem.
49. Lze souhlasit s žalovaným, že žalobkyní prezentovaný příběh ke druhé žádosti je prakticky odlišný od příběhu uváděného k první žádosti. K tomu žalovaný zmínil řadu rozporů, kterými se jednotlivě detailně zabýval a opatřil si potřebné adekvátní podklady. Soud považuje posouzení provedené žalovaným za odpovídající a dostatečné vzhledem ke všem okolnostem případu. V celkovém souhrnu je výpověď žalobkyně nepochybně nevěrohodná a žalovaný důvod pro udělení mezinárodní ochrany de § 12 písm. b) zákona o azylu nenalezl.
50. S žalovaným lze konečně souhlasit také v tom, že azyl neslouží k zajištění legalizace pobytu na území ČR. K tomu soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud má žalobkyně v úmyslu legalizovat pobyt na území ČR, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoli podle zákona o azylu.
51. Soud na základě výše uvedeného neshledal žalobní námitky důvodné a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci samé úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem povrzuje T. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 5. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce